

äro *k-a*, ej inkörda. *Hästen är nyss k.*, har nyss blifvit frånspädd.

KÖRANDE, n. 4. Handlingen, då man kör (för bem. 1, 2 o. 3).

KÖRARE, m. 3. En, som kör. Brukas nästan endast i sammansättningar, t. ex.: Utkörare.

KÖRBANA, f. 1. Den del af en väg, isynn. af en bro, som är ämnad för körande (i motsats till trottoarerna).

KÖRBÄR, a. 2. Som kan köras. (Topogr.) *K. sluttnig*, då anlaget är omkring 12 gånger höjden, eller lutningsvinkeln 4°. Långslutt.

KÖRDON, n. 5. Se *Körredskap*.

KÖRFVEL, m. sing. En apoteks- och köksväxt af de Parasollblommige. *Scandix Cerefolium*. *Spansk K.*, allmänt i trädgårdar odlad köksväxt, med hvita blommor. *S. odorata*. — Skrifves äfv. *Kyrffel*.

KÖRFÅGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. Se *Vrakfågel*.

KÖRNA (*k* hårdt), v. a. 1. (af *Körn*) Krossa till helt små korn, groft pulverisera. — *Körnande*, n. 4.

KÖRNARE (*k* hårdt), m. 3. (tekn.) Konisk stålspets, som begagnas till att utmärka den punkt, der en borspets bör träffa.

KÖRNING (*k* hårdt), f. 2. Förfarandet, då man körnar.

KÖRNING (tj^örning), f. 2. 1) Se *Körande*. — 2) Särskilt gång eller vägstycke, som man kör. *Vagnen kostar så och så mycket för hvarje k.*

KÖRPORT, m. 2. Port, som begagnas att köra igenom (till skilnad ifrån Gångport).

KÖRREDSKAP, m. 3. Redskap, som begagnas att köra med, såsom vagnar, kärror, slädar, o. s. v.

KÖRSBÄR, n. 5. Bär af Körsbärsträdet. — Skrifves äfven *Kersbär*. — *Ss. K-skärna*, *-sgelé*, *-sglass*, *-skonserv*, *-ssaft*.

KÖRSBÄRSBRÄNNVIN, n. 3. Brännvin, satt på torkade körsbär.

KÖRSBÄRSKÅDA, f. 1. Kåda af Körsbärsträdet. — Benämningen mindre egentlig.

KÖRSBÄRSSKOG, m. 2. En mängd sammanväxande körsbärsträd. — Benämningen mindre egentlig.

KÖRSBÄRSSOPPA, f. 1. Soppa, lagad af körsbärssaft eller torkade körsbär.

KÖRSBÄRSTRÄD, n. 5. Fruktträd med små röda, välsmakliga bär, nu allmänt odladt; växer vildt vid Kerasos i Mindre Asien, hvaraf namnet. *Prunus Cerasus*. — Äfv. *Kersbärsträd*.

KÖRSBÄRSVIN, n. 3. Fruktvin, tillredt af jäst körsbärssaft.

KÖRSEL, tj^örrs'l, m. sing. Körning. *Under k-n till staden. K. af kol, jern.*

KÖRSLA, f. 1. pl. *körslor*. Körning för en gång, ett gifvet vägstycke, eller med saker till bestämd ort. — Har sammansättningen Dagsverkskörsla.

KÖRSNÄR, tj^örrsnär, m. 3. (t. *Kürschner*) Se *Buntmakare*.

KÖRSVEN, tj^örrsvänn, m. 3. Den, som kör em vagn, helst vid skjutning.

KÖRTEL, tj^örrt'l, m. 2. pl. *körtlar*. 1) (anat.) Liten mjuk, svampaktig kroppsdel, sammanflätad af flera slags rör, och som tjenar att ur de närliggande kroppsdelarna samt ur blodmassan utsuga och afsöndra åtskilliga safter. — 2) (bergv.) Strödd malmmassa på ett enstaka ställe i hufvudbergarten. — *Ss. K-aktig*, *-formig*.

KÖRTELBÖLD, m. 3. Böld, som har sitt läge vid en körtel.

KÖRTELHÅRDNAD, m. 3. Hårdnad vid och omkring en körtel.

KÖRTELSVULLNAD, **KÖRTELSVULST**, m. 3. Svulst vid och omkring en körtel.

KÖRTELVERK, n. 5. (bergv.) Så kallas de malmer, som icke förekomma i ordentliga gångar eller fält, utan finnas inströdda här och der i hufvudbergarten, utan någon ordning.

KÖRTELVIS, adv. (bergv.) I körtlar.

KÖRVÄG, m. 2. Körbar väg.

KÖTT, n. sing. 1) a) I allm. De betäckande mjuka delarne på en människo- eller djurkropp, med undantag af kärl och nerver, ligamenter och hud. I detta afseende skiljer man emellan Muskel-, Körtel-, Tandkött, o. s. v. *Fast i k-et. Skära i sjelfva k-et.* (Talesätt) *Få k. på sig*, blifva hullig. *Dödt k.*, se *Dödkött*. (Fig.) *Han är af mitt k. och blod*, är en afkomma af mig. *Vara af k. och blod*, hafva menskliga begärelser, liksom andra menniskor. — b) (i inskränkare mening) Muskulerna med deras muskulösa substans. — 2) (såsom näringsmedel) Alla mjuka kroppsdelar utom inelfvorna, men isynnerhet muskelköttet. *Färskt, salt k. Kokt, rökt k. Äta k.* — 3) Det mjuka, saftiga, fibrösa innanmätet i vissa slags frukter. — 4) (fig. bibl.) a) Allt hvad som lif har, isynnerhet menniskan. *Allt k. är hö*, allt levande måste dö. *Blå k.*, komma i *k-et*, blifva menniska. — b) Sinligheten, det sinliga hos menniskan. *Korsfästa sitt k.*, kufva sina lustar och begärelser. *Andan är villig, men k-et är svagt*, viljan är god, men begärelsen är för stark. *K. och blod hafva dig det icke uppenbarat*, det är icke det sinliga, kroppsliga, som uppenbarat dig det. — *Költtens*, gam. genit. def. i st. f. *Költets*, t. ex. *Költtens begärelse, lustar*, de sinliga begärelserna, lustarne. — *Ss. K-aktig*, *-aktighet*, *-bit*, *-fat*, *-full*, *-fullhet*, *-hud*, *-klump*, *-lös*, *-löshet*, *-remsa*, *-rätt*, *-stycke*.

KÖTTBALJA, f. 1. Balja, hvori kött insaltas eller blifvit insaldat.

KÖTTBOD, f. 2. Bod, der kött af slagtrade kreatur hålles till salu.

KÖTTBRÄCK, n. 3. (med.) Uppdrifning af ena testikeln, med förändrad konsistens.

KÖTTBULLE, m. 2. pl. — *bullar*. I smör stekt bulle af kokt eller rått, finhackadt kött, blandadt med rifvet bröd, ägg, salt och kryddor.

KÖTTDAG, m. 2. Dag i veckan, då man efter antagen matordning får kött till middagen.

KÖTTDIGER, a. 2. (fam.) Som har mycket kött; fet, korulent.

KÖTTED, tj^öttéd, m. 3. Grof ed.

KÖTTEXTRAKT, tj^öttäxtråkt, n. sing. (kem.) Benämning på åtskilliga extraktlika ämnen, som finna sig upplösta uti alla kroppens vätskor, och isynnerhet erhållas i mängd utur de vätskor, man pressar utur färskt kött.

KÖTTFLUGA, f. 1. Ett slags fluga, stor, grå, med svarta streck och fläckar; larfven liknar en hvit mask. *Musca carnaria*.

KÖTTFÄRG, m. sing. Sådan färg, som huden på köttiga delar af människokroppen har.

KÖTTFÄRGAD, a. 2. Som har köttfärg.

KÖTTGAFFEL, m. 2. pl. — *gafflar*. Stor jerngaffel, som nyttjas vid köttkokning till att vända köttet i grytan eller upptaga detsamma.

KÖTTGRYTA, f. 1. 1) Gryta, hvori kött kokas. — 2) Så mycket kött, som på en gång kokas i en gryta. *De uppåto en hel k.*

KÖTTHUD, f. sing. Hud, som betäcker kött.